

Рејна ће покушати поново

Џејн Чоат

(Засновано на истинитој причи)

Ова прича се одиграла у САД-у.

Рејна је поново прочитала шта пише на летку у њеној школи. Такмичење у есеју: Освојиће бесилајно љубовање у Њујорк!

Било је то такмичење ученика из многих школа у окружењу. Рејна је замислила себе у Њујорку, са високим небодерима око себе и Кипом слободе у близини. Желела је да иде!

„Треба да се пријавиш”, рекао је Сидни. „Најбоље пишеш у нашем разреду!”

Сиднијеве речи су учиниле да се Рејна осећа добро. Није знала много о писању есеја. Али хтела је да покуша.

После школе, Рејна је седела за својим столом. *Тај, њај, њај.* Тапкала је оловком по папиру док је размишљала о својим идејама. Коначно је почела да пише.

Рејни је требала читава седмица да заврши. Али уз мамину помоћ, коначно се осећала спремном да преда свој есеј.

Прошло је неколико седмица. Рејна је осећала узбуђење да види ко је победио. Можда ускоро креће за Њујорк!

„Учествовало је преко сто ученика”, рекао је господин Рајт из предњег дела учионице. „Хвала свима вама који сте написали есеј.”

Рејнино срце је од узбуђења закуцало брже.

„Иако ниједан од наших ученика није победио на такмичењу,

Рејна је била међу првих пет од свих пријављених. Честитам, Рејна”, рекао је господин Рајт.

Рејна се смешила док су њени другари из разреда тапшали. Али у себи није била расположена. Бити у првих пет није тако добро као победа. Њен сан да види Њујорк се распршио.

Када је Рејна стигла кући, срушила се на столицу у кухињи поред својих родитеља. „Нисам победила у такмичењу”, рекла је. „То је последњи пут да ћу икада поново покушати нешто ново. Радићу само оно у чему знам да сам добра.” Покрила је главу рукама.

„Жао ми је што ниси победила. И мама и ја смо веома поносни на тебе што си покушала”, рекао је тата. Сео је поред Рајне. „Сећаш ли се када сам био без посла пре неколико година?”

Рејна је климнула главом.

„Пријавио сам се за много послова и нисам био примљен ни за један од њих”, рекао је тата. „Осећао сам се прилично обесхрабрено.”

Рејна је подигла главу. „Стварно?”

Тата је климнуо главом. „Али нисам одустао. После дуго времена, нашао сам посао који је био савршен. Али то се не би догодило да сам престао да покушавам.”

Мама је положила руку на Рејнина леђа. „Знаш ли колико прича шаљем у различите часописе?” упитала је. „И колико их је одбијено? Али не могу одустати ако желим да видим свој рад објављен. Писање ми је важно, па се трудим и даље.”

Рејна је одувек мислила да су њени родитељи добри у свему што раде. Није знала да су и они били одбијани.

И даље је била тужна, али изгледало је глупо *никада* више не покушати ништа ново. То није било оно што је Небески Отац желео за њу. Рејна је одлучила да не одустане. Могла је да проба још ствари, чак и оно што није одмах урадила добро.

„Мислим да ћу следеће године поново учествовати у такмичењу”, рекла је Рејна. Неуспех на такмичењу није морао да буде крај њених снова.

Рејна је отишла до свог стола и узела оловку. Писање је било прилично забавно. *Тај, њај, њај.* Па шта би ново могла да напише? ●

„Господ воли труд, јер труд доноси награде које не можемо примити без њега.”

Russell M. Nelson, цитат из говора Џој Д. Џоунс, „An Especially Noble Calling”, *Liahona*, мај 2020, 16. стр.

„Ово је последњи љуб да ћу љоново љокушаји нешљо ново”, рекла је Рејна.